Για την καταστολή των «αόρατων» στα κολαστήρια της «ελληνικής φιλοξενίας»



Τα κολαστήρια της Μόριας στη Λέσβο και της Πέτρου Ράλλη στην Αθήνα αποτελούν δύο από τους βασικότερους «ναούς» των αντιμεταναστευτικών δογμάτων. Πυλώνες και υποδείγματα της κατασταλτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους, των διαρκώς αυξανόμενων αριθμητικά τόπων εξαίρεσης και αορατότητας για τους μετανάστες και τις μετανάστριες: στρατόπεδα «φιλοξενίας», κέντρα κράτησης, προαναχωρησιακά κέντρα απελάσεων.

Το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη («Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής») έχει εδώ και 15 χρόνια την πρωτοκαθεδρία στον εγκλεισμό και τις απελάσεις μεταναστ(ρι)ών στην Αθήνα, με όλη τη δέουσα βαρβαρότητα του «πολιτισμένου» δυτικού κόσμου: σκοτεινά κελιά όπου στοιβάζονται υπεράριθμοι κρατούμενοι/ες δίχως προαυλισμό και είδη υγιεινής, χωρίς καμία ενημέρωση για τα όποια (ελάχιστα) δικαιώματά τους, για την τύχη των αιτήσεών τους και το διάστημα κράτησής τους.

Η κατάσταση που επικρατεί στο συγκεκριμένο κολαστήριο αποτυπώνεται στην περίπτωση 8 μεταναστών, που πριν από ένα χρόνο δέχτηκαν την αστυνομική «περιποίηση» και στη συνέχεια διώχθηκαν δικαστικά. Πιο συγκεκριμένα, στις 31/5/2017, μπάτσοι-δεσμοφύλακες εισέβαλαν απρόκλητα στα κελιά και ξυλοκόπησαν 8 μετανάστες, οι οποίοι το μόνο που ζητούσαν ήταν να ενημερωθούν από τη διεύθυνση για τις υποθέσεις τους, έχοντας ήδη συμπληρώσει 8 έως 10 μήνες διοικητικής κράτησης. Διοικητική κράτηση σημαίνει να είσαι κρατούμενος έως και 18 μήνες (βάσει της ελληνικής νομοθεσίας που μαζί με την ιταλική είναι οι σκληρότερες στην ΕΕ), χωρίς κάποιο λόγο ή κατηγορία, απλά και μόνο επειδή είσαι «χωρίς χαρτιά» (δηλαδή χωρίς κρατικά έγγραφα νόμιμης διαμονής στη χώρα). Κατά τα γνωστά αστυνομικά ήθη, οι έγκλειστοι αποκόμισαν σπασμένα χέρια και κεφάλια από τους ανθρωποφύλακες-βασανιστές τους. Για να συγκαλυφθεί η ωμή βία που ασκήθηκε, στήθηκε δικογραφία εναντίον των μεταναστών για «στάση», «οπλοκατοχή» και «επικίνδυνες σωματικές βλάβες» κατά των αστυνομικών, ενώ η «επεξήγηση» για τους σοβαρούς τραυματισμούς τους είναι ότι προήλθαν από «γλιστρήματα». Για να ολοκληρωθεί το εκδικητικό έργο των διωκτικών αρχών, οι 8 κατηγορούμενοι «στασιαστές» προφυλακίστηκαν βάσει των στημένων κατηγοριών και διασκορπίστηκαν σε φυλακές όλης της επικράτειας, με σκοπό την απομόνωσή τους και τη στέρηση της δυνατότητας άμεσης επικοινωνίας τους με δικηγόρο. Η δίκη τους έχει οριστεί στις 27/4 στο Εφετείο Αθηνών.

Το κολαστήριο της Μόριας αποτελεί υπόδειγμα ενός παραμεθοριακού τόπου εξαίρεσης για τους μετανάστες και τις μετανάστριες που φτάνουν στις ελληνικές ακτές. Μια κρατική δομή μαζικής ομηρίας και γκετοποίησης ανθρώπων «χωρίς χαρτιά» και κυρίως όσων φακελώνονται στις «υπηρεσίες υποδοχής» ως «ανάξιοι/ες» παροχής ασύλου. Ένας χώρος συγκέντρωσης και αποθήκευσης «απόβλητων» που τους έχει στερηθεί όχι μόνο το παρόν αλλά και οποιοδήποτε μέλλον διαμέσου της μόνιμης απειλής της απέλασης. Με τις πλέον άθλιες συνθήκες αιχμαλωσίας, με υποσιτισμένους και απεγνωσμένους ανθρώπους, εκτεθειμένους όχι μόνο στη βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής αλλά και στα ίδια τους τα όρια. Χαρακτηριστικοί οι 5 θάνατοι από κρύο τον περσινό χειμώνα, σε σύνολο 14 θανάτων μέσα σε 2,5 χρόνια και οι δεκάδες απόπειρες αυτοκτονίας.

Σε έναν τόπο εξαίρεσης κάθε μορφή αντίστασης και κάθε φωνή διαμαρτυρίας βρίσκεται αντιμέτωπη με την ωμότητα της εξουσίας. Το περασμένο καλοκαίρι, στις 18/7/17, εκατοντάδες μετανάστ(ρι)ες στο κέντρο κράτησης της Μόριας βίωσαν τη «ζεστή φιλοξενία» του ελληνικού κράτους και της αριστερής του διαχείρισης. Μετά από διαδοχικές διαμαρτυρίες και δυναμικές κινητοποιήσεις για τις αδικαιολόγητες καθυστερήσεις στις αιτήσεις ασύλου καθώς και για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσής τους, οι δυνάμεις καταστολής εισέβαλαν στο κέντρο ξυλοκοπώντας εκατοντάδες και συλλαμβάνοντας στον σωρό δεκάδες άτομα, με έναν συλληφθέντα μετανάστη στα όρια του θανάτου από τα χτυπήματα. Συνολικά, αποδόθηκαν -με τη συνήθη αξιοπιστία της λοταρίας εκ μέρους των ελληνικών αρχών- κατασκευασμένες κατηγορίες για κακουργηματικές πράξεις σε 35 μετανάστες, 30 εκ των οποίων προφυλακίστηκαν επίσης σε διαφορετικές φυλακές, γιατί τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν για τη θανατοπολιτική του ελληνικού κράτους εναντίον τους (οι επικράτειες του ελληνικού και του ιταλικού κράτους συνιστούν τα μεγαλύτερα συνοριακά στρατόπεδα συγκέντρωσης της Ε.Ε.). Λίγο καιρό αργότερα, κατασκευάστηκε μια ακόμα δικογραφία για 10 επιπλέον μετανάστες, που διώκονται με πανομοιότυπη μεθόδευση για ταραχές που είχαν ξεσπάσει στη Μόρια στις 10/7/17 με αφορμή την προσπάθεια απέλασης ενός μετανάστη από την Αϊτή. Μέχρι και σήμερα, οι ομαδικές διώξεις μεταναστών συνεχίζονται ακατάπαυστα, με πιο πρόσφατες τις 8 συλλήψεις για τις ταραχές που έλαβαν χώρα στις 14/3/18 στο κέντρο κράτησης της Μόριας, μετά από απόπειρα αυτοκτονίας ενός 19χρονου Σύρου.

Οι δίκες των 35 και των 10 έχουν οριστεί για τις 20/4 και 11/5 αντίστοιχα, στο μικτό ορκωτό δικαστήριο της Χίου αντί στη Λέσβο, σε μια εξόφθαλμη κίνηση πολιτικής σκοπιμότητας. Η μεταφορά έδρας της δίκης από τον τόπο του δήθεν αδικήματος σε ένα άλλο νησί (χωρίς μάλιστα κάποια νομική αιτιολόγηση) κάνει ουσιαστικά απαγορευτική τη διεξαγωγή της δίκης για την πλευρά των διωκόμενων μεταναστών, τόσο για τους ίδιους τους κατηγορούμενους όσο και για τους δικηγόρους, τους μάρτυρες υπεράσπισής τους (κάποιοι εκ των οποίων είναι επίσης μετανάστες και έχουν απαγόρευση εξόδου από τη Λέσβο) και τους αλληλέγγυους/ες.

Να σημειωθεί ότι στη Μυτιλήνη, στο έργο του ελληνικού κράτους -πέραν των ντόπιων φασιστών- συνδράμει και η τοπική δημοτική αρχή, η οποία

σε μια «συγκαλυμμένη» αντιμεταναστευτική διακήρυξη κάλεσε στις 20/11/17 «γενική απεργία», σε συνεργασία με τα αφεντικά και το Εμπορικό Επιμελητήριο της πόλης, ξεφτιλίζοντας την έννοια της απεργίας. Η εν λόγω συγκέντρωση έγινε στην πλατεία Σαπφούς, εκεί όπου για ένα μήνα μετανάστες και μετανάστριες έδιναν αγώνα, παραμένοντας για μέρες ορατοί/ές στον δημόσιο χώρο, διεκδικώντας το «άνοιγμα» των νησιών και τον απεγκλωβισμό τους από αυτά. Μια κινητοποίηση που συνοδεύτηκε από κατάληψη των τοπικών γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ από δεκάδες μετανάστ(ρι)ες και αλληλέγγυους/ες.

Η βία και οι διώξεις που ασκήθηκαν στους μετανάστες της Πέτρου Ράλλη και της Μόριας συνιστούν παραδειγματική τιμωρία για όλους εκείνους και εκείνες που τολμούν να αμφισβητήσουν τη μεταχείριση που τους επιφυλάσσει ο «ευρωπαϊκός παράδεισος». Αποτελούν ένα κατασταλτικό μήνυμα για το τι τους περιμένει αν επιχειρήσουν να βγουν από το καθεστώς της αορατότητας που τους έχει επιβληθεί, αν αμφισβητήσουν τη θέση που τους υπαγορεύεται, αυτή των απόβλητων, των περιττών, ζωές χωρίς καμία αξία και σημασία. Γιατί η φιγούρα του μετανάστη και της μετανάστριας πρέπει να ταιριάζει με τις κυρίαρχες αφηγήσεις. Οφείλουν να είναι οι άποροι που περιφέρονται άβουλοι και δυστυχείς, οι για πάντα ξένοι και ξένες, οι «άλλοι» και «άλλες» και έτσι πρέπει να παραμένουν, παθητικοί, πειθήνιες, ανύπαρκτοι. Η κρατική πολιτική δηλώνει με σαφήνεια ότι οι διαμαρτυρίες, οι κινήσεις αντίστασης, οι εξεγέρσεις των μεταναστ(ρι)ών θα καταστέλλονται άγρια εν τη γενέσει τους, για παραδειγματισμό όχι μόνο των ίδιων αλλά και των «ντόπιων», για να ξέρουμε όλοι και όλες τι μας περιμένει αν σηκώσουμε κεφάλι.

Ο καιρός του θεσμικού ανθρωπισμού έχει παρέλθει, οι εικόνες του «δράματος των προσφύγων», από το καλοκαίρι του 2015 μέχρι την άνοιξη του 2016, εξαφανίστηκαν από τις μιντιακές μηχανές του θεάματος, τα δάκρυα για τους πνιγμένους και τις πνιγμένες ανοιχτά της Λαμπεντούζα και στο Αιγαίο στέρεψαν γρήγορα. Παράλληλα με τη συστηματική παραγωγή εικόνων πένθους και θλίψης για «το δράμα των ξεριζωμένων», ετοιμάστηκαν δεκάδες στρατόπεδα στοιβάγματος μεταναστ(ρι)ών σε πολλές περιοχές του ελλαδικού χώρου, πάντα στα περίχωρα των πόλεων, με τα «hotspot» σε θαλάσσια και χερσαία σύνορα να λειτουργούν ως σύγχρονα Ellis Island *(το νησί Ellis Island στον κόλπο της Νέας Υόρκης υπήρξε ο κύριος σταθμός «υποδοχής» για περισσότερους/ες από 12 εκατομμύρια μετανάστ(ρι)ες από το 1892 έως και το 1954, οι οποίοι/ες παρέμεναν εκεί μέχρι να εγκριθεί η είσοδος-παραμονή τους στις ΗΠΑ ή να ανακοινωθεί-δρομολογηθεί η απέλασή τους)*.

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες «έπαιξαν» στην επικαιρότητα όσο αυτό χρειαζόταν ώστε να χτιστεί το προφίλ του κράτους-ρυθμιστή, αυτή τη φορά του «ανθρωπιστικού κράτους» στο πλαίσιο της λεγόμενης προσφυγικής/ανθρωπιστικής κρίσης, όσο και της φιλευσπλαχνίας μεγαλοαφεντικών (σκλαβενίτης, βασιλόπουλος, τραπεζικοί όμιλοι κ.α.), της εκκλησίας και της βιομηχανίας των Μ.Κ.Ο. (πάντα με παχυλά κονδύλια επιχορηγήσεων). Μια σύντομη διαφημιστική καμπάνια «ανθρωπισμού» για να επαναδιατυπωθούν οι κυρίαρχες κανονικότητες, οι διαχωρισμοί σε ντόπιους και ξένους, πρόσφυγες και μετανάστες. Να διατηρηθούν οι κατηγοριοποιήσεις με βάση το χρώμα του δέρματος, την εθνικότητα και οι ρατσιστικές συνδηλώσεις αυτών των διαχωρισμών. Ώστε να εξαλειφθούν από το κοινωνικό πεδίο οι αιτίες που εξαναγκάζουν τους μετανάστες και τις μετανάστριες να μετακινούνται, που δεν είναι παρά ο πόλεμος, η οικονομική λεηλασία, αποκλεισμοί και διώξεις με βάση το φύλο, τη σεξουαλικότητα, τη φυλή, το φρόνημα...

Η καταστολή και οι διώξεις των μεταναστ(ρι)ών υποδεικνύουν για άλλη μια φορά ότι στο στόχαστρο της εξουσίας βρίσκεται πάντα η εξέγερση των «από κάτω» ενάντια στη βαρβαρότητα, την υποτίμηση, τον εγκλεισμό, τον κοινωνικό αποκλεισμό, τον οργανωμένο θάνατο που μεθοδεύουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φυλακές. Από τη μεριά μας, η θέση μας είναι πάντα στο πλευρό των όπου γης κολασμένων και των αγώνων τους, στο πλευρό των μεταναστ(ρι)ών (είτε τους αναγνωρίζεται η ιδιότητα του πρόσφυγα είτε όχι), ενάντια στη διασπορά του φόβου και το ιδεολόγημα της ασφάλειας, ενάντια στους επίπλαστους εθνικούς-φυλετικούς-θρησκευτικούς διαχωρισμούς, ενάντια στην ελλάδα/ευρώπη-φρούριο, ενάντια στα σύνορα και τους στρατούς, ενάντια στο κράτος, τον καπιταλισμό, την πατριαρχία, ενάντια σε κάθε εξουσία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΗΣ

Η ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΟΡΓΗΣ

ΠΟΡΕΙΑ 14/4, 12.00 - ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ 21/4, 11.00 - ΠΕΔΙΟ ΑΡΕΩΣ

(συγκέντρωση στην Πέτρου Ράλλη - 12:30)

Αναρχικές-οι από τις δυτικές γειτονιές
της Αθήνας & τον Πειραιά
Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Θερσίτης (Ιλιον)
Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση)
Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)
Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας